

zůstala nezměněna. Z těchto vývodů plyne, že za nynějšího stavu známkového zákonodárství může se výroku podle § 30 známk. zák. domáhati s úspěchem i chránitel určité známky, osvědčí-li, že jest možno, aby jej chránitel určité známky starší budoucně ohrožoval ve výkonu práva získaného zápisem známky, t. j. ve výhradním právu k jejímu užívání (§ 2 známk. zák.). Jestliže však existence starší známky konkrétně způsobí ohrožení výhradné užívání určité známky jiné jest již s to zdůvodniti návrh chránitele této známky na vydání výroku podle § 30 známk. zák., nutno tím spíše připustiti, že návrh takový jest dostatečně odůvodněn skutečností, že proti chrániteli známky podal chránitel jiné známky trestní obžalobu podle § 23 známk. zák., opřenou tvrzením, že napadený označil určitou známkou určité zboží protiprávně proto, že žalobci příslušní výhradné právo k užívání známky stejné nebo zaměnitelně podobné, neboť i tento právní prostředek ve svém konečném výsledku má za účel znemožniti napadenému majiteli známky její výhradné užívání ve smyslu § 2 známk. zák.

Vyslovil-li tedy žal. úřad, že podání trestní žaloby podle § 23 známk. zák. proti chrániteli určité známky chránitelem známky jiné není způsobíle osvědčiti konkrétní zájem obžalovaného na vydání výroku podle 1. věty § 30 známk. zák., pojal zákon mylně.

Žal. úřad má však podle obsahu nař. rozhodnutí za to, že v daném případě nemohlo míti konkrétní soudní zakročení zúčastněné strany proti stěžující si firmě vůbec právního významu se stanoviska § 30 známk. zák., ježto trestní řízení na podkladě § 23 cit. zák. bylo zahájeno ještě před zápisem známky č. 18.618 Liberec, když jest ze zprávy krajského soudu v Hradci Králové zřejmo, že zúčastněná strana podala na Otakara P. trestní oznámení 29. listopadu 1928, že jmenovaný byl slyšen 17. prosince 1928, kdežto zápis známky se stal teprve 12. ledna 1929. K tomu stačí uvést, že podáním návrhu na trestní stíhání nemohla býti za tohoto skutkového stavu stěžující si strana dojista ohrožena ve výhradním užívání známky tehdy ještě nezapsané, tedy právně ještě neexistující, nelze však dospěti k stejnému závěru o trestní žalobě samotné, která byla podle sdělení kraj. soudu v Hradci Králové podána 25. a doručena 27. února 1929. Podáním této žaloby bylo nepochybně již ohroženo právo stěžující si strany získané zápisem známky č. 18.618 Liberec z 12. ledna 1929 k výhradnému užívání této známky pro zboží v zápisu uvedené tak, že formální předpoklad pro vydání výroku podle § 30 známk. zák., jak byl hořejšími vývody precisován, tu byl v době podání úvodem zmíněného návrhu z 24. dubna 1929.

Z těchto vývodů jest zřejmo, že formální důvod uvedený žal. úřadem pro zamítnutí návrhu stěžující si firmy jako nepřípustného nelze uvést v soulad se zákonem, pročež nezbylo než zrušiti nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss.

Č. 10.373.

Živnostenské právo: * Trestní nález, kterým byl majitel živnosti kovářské odsouzen pro neoprávněné provádění prací spadajících do

oprávnění živnosti zámečnické, nelze vydati bez předchozího rozhodnutí o rozsahu jeho živnosti podle § 36 živn. řádu.

(Nález ze dne 23. února 1933 č. 3081.)

Prejudikatura: Boh. A 9487/31, neodporuje Boh. A CCLXXXIII/26.

Věc: Karel K. ve S. (adv. Dr. Theodor Kopecký z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o přestupek živnostenského řádu.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

Důvody: Trestním nálezem z 15. listopadu 1929 vyslovil okresní úřad ve Slaném, že seznáním stráže, výpovědí svědků a st-lovým doznáním bylo prokázáno, že st-l v září 1928 zhotovil po způsobu zámečnickém F. F. ve S. několik železných oken, V. H. železný plot a železná vrata, ač není jako kovář k těmto pracím oprávněn. Tím se dopustil přestupku §§ 11 a 14 živn. ř., pročež ho odsuzuje okresní úřad podle ustanovení § 132 lit. a) živn. ř. k pokutě Kč 50.— ve prospěch státní pokladny, pro případ nedobytosti pokuty k vězení v trvání 5 dnů.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání st-lovu z trestního nálezu I. stolice, ježto skutková povaha přestupku jest prokázána částečným st-lovým doznáním, seznáním stráže, výsledkem svědků a úředním šetřením. K tomu podotkl žal. úřad v důvodech svého výroku, že st-l jako kovář byl oprávněn zhotovovati železná okna, železné ploty a železná vrata jen pokud práce tyto jsou z kovaného (v intimátu straně doručeném je na místě tohoto slova psáno »kovového«) materiálu. St-l však předměty ty zhotovoval po způsobu zámečnickém.

O stížnosti na rozhodnutí to podané uvážil nss toto:

Ze správních spisů je patrné, že st-l se hájil již při výsledku o přestupku, kladeném mu za vinu, a pak i v odvolání z trestního nálezu tvrzením, že je na základě svého oprávnění k provozování živnosti kovářské i oprávněn zhotovovati železná okna, vrata a ploty. Již okresní úřad, prve než vydal trestní nález, požádal obch. komoru v Praze dopisem z 11. prosince 1928 o vyjádření. Rovněž zem. úřad dotázal se téže komory, která mu dopisem z 5. března 1930 podala své dobrozdání, připojivši ještě vyjádření společenstva zámečníků v Praze, společenstva kovářů a podkovářů v Praze, zemské jednoty kovářů a podkovářů v Čechách a zemské jednoty řemeslných a živn. společenstev v Praze. Z toho je vidno, že úřady ve věci rozhodující měly pochybnosti o tom, je-li či není-li st-l k zmíněným pracím oprávněn a že teprve když tyto pochybnosti rozptýlily dotazem u jmenovaných korporací, přistoupily k rozhodnutí v trestní věci.

Leč byla-li otázka rozsahu st-lova živn. oprávnění pochybnou, náleželo podle § 36 odst. 2 živn. ř. rozhodnutí o tom zem. úřadu, a v pořadu instančním min. obch. Toto pro řešení zmíněné otázky předepsané zvláštní řízení nelze obejít tím, že se proti straně použije trestních ustanovení živn. ř., a to ani tehdy, když korporace, jichž slyšení je při vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 2 předepsáno, byly skutečně pro informaci úřadu

o vyjádření požádány. Neboť postupem, jaký byl v daném případě zachován, je strana zbavena práva, zákonem jí zaručeného, totiž vyvolati o sporné otázce rozhodnutí min. obch.

Žal. úřad, potvrdiv s konečnou platností trestní nález, nepřihlížel k cit. ustanovení § 36 živn. řádu, podle něhož prve mělo být ve zvláštním řízení rozhodnuto o otázce, jádro věci tvořící, zda totiž st-l je na základě svého živn. listu oprávněn zhotovovati i zmíněné předměty. Tím porušil podstatnou formu řízení správního a proto bylo jeho rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 10.374.

Zaměstnanci veřejní: * Státní úředník, jemuž bylo propůjčeno služební místo určité platové stupnice jiným dnem než počátkem kalendářního čtvrtletí, nabývá podle § 15 odst. 2 ve spojení s § 141 plat. zák. 103/26 nároku na postup do vyššího stupně služného této platové stupnice dovršením tříletí, jež započalo běžeti prvním dnem čtvrtletí následujícího po propůjčení služebního místa.

(Nález ze dne 24. února 1933 č. 3104.)

Věc: Anna B. v B. proti ministerstvu vnitra o vdovskou pensi.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Manžel st-lčín Dr. Jos. B. byl vicepresidentem zem. škol. rady v Brně s požitky druhé platové stupnice [stupeň a)], do níž byl jmenován dne 7. července 1926. Když Dr. Josef B. dne 26. července 1929 v činné službě zemřel, byly vdově po něm, dnešní st-lce, výměrem presidia zems. úřadu v Brně ze 6. srpna 1929 vyměřeny zaopatřovací požitky na základě pensijní základny 54.000 Kč.

Podáním ze dne 22. ledna 1930 žádala st-lka, aby jí od 1. října 1929 byly vyměřeny zaopatřovací požitky na základně služného druhé platové stupnice, stupně b), ježto její zesnulý manžel byv dne 7. července 1926 jmenován do druhé platové stupnice, dovršil dne 7. července 1929, tedy ještě dříve, než zemřel, v požitcích druhé platové stupnice plná tři léta a tedy tímto dnem dosáhl nároku na postup do stupně b) druhé platové stupnice (§ 15 odst. 2 plat. zák.).

Rozhodnutím zem. úřadu v Brně z 28. ledna 1930 nebylo žádosti této vyhověno v podstatě z toho důvodu, že sice podle ustanovení § 15 odst. 2 plat. zák. nastává zvýšení služného postupem do vyššího stupně, jakmile dovršil úředník tři roky započitatelné služební doby se služným bezprostředně předcházejícího stupně téže platové stupnice, avšak vzhledem k ustanovení § 141 plat. zák. postupové lhůty pro zvýšení služného počínají jen 1. lednem, 1. dubnem, 1. červencem nebo 1. říjnem, podle toho, který z těchto dnů nejbližší následuje po počátku služební doby, případně po okolnosti odůvodňující změnu služného. U manžela st-lčina uplynula tříletá služební doba rozhodná ve smyslu § 15 odst. 2 plat. zák. pro zvýšení služného dnem 6. července 1929 a podle § 141 plat. zák. počínala